

Iskolaév kezdetén

Egy új iskolaév előtt állunk, új munka kezdeténél. Újra körülvesznek bennünket a régi gondok, régi bajok. A kérdőjelek megsokszorosodnak, újra itt egy iskolaév, melyet küzdve, nehézségek között kell átélni azoknak, akiknek a gondtalan tanulási lehetőség nincs megadva, akiknek mindenekelőtt meg kell mérkőzniök az élet ezernyi nehézségeivel, hogy beülhessenek az iskolapadokba. Nagyon nagy a száma azoknak a középiskolásoknak, akik sem hazulról, sem máshonnan semmiféle segílyt nem kapnak, vagy ha kapnak is az olyan kevés, hogy a legszükségesebb életfenntartási kellékeket sem fedezi. Ezek a diákok teljesen magukra vannak utalva. A megerőltető tanulás mellett minden lehető munkát elvállalnak, hogy megélhessenek. Ilyen helyzet természetesen nem felel meg a középiskolás ifjuság szellemi és testi követelményeinek. De mit lehet tenni!... Az ember nem remélheti azt, hogy a mai társadalmi viszonyok között valaki vagy valami ki fogja tárnai szárnyait a szegény, pöntelen diákok felett, hogy lehetővé tegye képességeiknek szabad kifejlődését. „Kinek nincs könyvre pénze, maradjon otthon” hangzik nagyon gyakran épp azoknak a szájából, akiknek a kultúra és a felvilágosítás terjesztésével kellene elsősorban törődniök.

Ezek mellett még az iskola gyakran a diákok törvényileg biztosított jogainak gyakorlását is megakadályozza.

Akadnak a szigorúságot oly tökélyre vivő igazgatók, akik túlzott rendszeretük jeléül még a diákegyletek megalakulását is ellenszenvvel figyelik, sőt számos esetben ezeknek az életképes, felvilágosodást és haladást akaró egyleteknek ők a kerékkötőik. Pedig itt, ezekben az egyletekben megkaphatnák a diákok azt, amivel az iskola nem rendelkezik: ott megtárgyalhatnák az őket érintő problémákat; felolvashatnának különböző tárgyú dolgozatokat; foglalkozhatnának irodalommal, természettudományokkal stb. Kirándulásokat, koncert- és táncesteket rendezhetnének. Az olyan iskolákban, ahol az igazgatók belátják az iskolai nevelés hiányosságát és engedélyezik ezeknek a kultúregyesületeknek megalakulását, látható és érezhető a fejlődés. Az iskola kultúrélete megélénkül. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen egyletek megalakítása az olyan iskolákban, ahol az különböző okok miatt nincs megvalósítva, nagy hasznára lenne a diákelet fejlődésének és ennek kultúrívóját emelné.

Kellene valamit tenni a diákok anyagi támogatásával kapcsolatban is, mert egészséges gazdasági alap nélkül nincs egészséges fejlődés. Azok a segílyek, amelyeket kapnak a diákok először is kevés és amellett nagyon kevesen élvezik azok közül akikre legjobban ráférne, annyira kevesen, hogy a diákifjuság gazdasági támogatása majdnem a nullával egyenlő.

A nemzeti „szocializmus”

„Der Angriff” (Berlin) írja 1936. október 9-iki számában: A „legújabb életbeléptetett katonai rendszabályok által megnövekedett szükségekre fedezetet találándó, a kormány, mint ismeretes, felelt a részvénytársasági nagyvállalatok adóját. Azonban hangsúlyoznunk kell, hogy az adóemelés nem tisztán pénzügyi okokból történt. A kincstár szempontját

egy másik szempont erősítette. Meg kell vallanunk ezzel kapcsolatban, hogy a nemzeti-szocialista rezsim eddig nagyon nagylelkű volt a nagy vállalatok vezetőivel szemben. Az újrafegyverkezés és az Arbeitsbeschaffung politikája, amit három év óta gyakorol a kormány, bizonyos nagyvállalatoknak lehetővé tette, hogy hihetetlen gyorsan és hathatósan fellendül-